

Mgr. Terezie Dubinová, Ph.D.

Jejími tématy jsou židovství, ženská spiritualita, a astroterapie. Píše blog, je autorkou knih mimo jiné - „Ženy v bibli, ženy dnes“ a „Kořeny ženské spirituality“. V současné době píše další knihu, která bude složená z rozhovorů s Izraelci usilujícími o zlepšení společnosti, ve které žijí. S kamarádkou Monikou Tomíčkovou z nakladatelství Zlatý květ spolupracuje na vydávání knih Inelie Benz v českém jazyce.

Narodila se ve vzdušném znamení Blíženců, ale Slunce postavené v domě Štíra ji vede do hloubky. S manželem a dvěma dcerami žije v osadě Sedličky v Jičíně pod magickým kopcem Zebín, kde stojí kaplička Máří Magdalény. Od ní hrdě stráží jediný klíč. Zbožňuje svého šestikilového kocoura jménem Drobek.

Text: Barbora Hernychová
Foto: Pavel Ovsík
a archiv Terezie Dubinové

Jsme na začátku nového příběhu...

S Terezií Dubinovou o době transformace, změně paradigmatu, znovuprobouzející se ženské síle, o naději a otevřených srdcích a o tom, že opravdovost a upřímnost je víc než dokonalost.

S Terezií jsem se poprvé setkala prostřednictvím její přednášky Ježíš a Marie Magdaléna – Starý příběh se vrací, kam mě vzala kamarádka. Byla jsem zvědavá, a tak jsem šla. Netušila jsem, jak moc mě povídání Terezie zaujme. Následně jsem si přečetla její knihu Kořeny ženské spirituality, která pro mě byla velmi zásadní. Mám v ní podtrháno mnoho vět, našla jsem v ní spousty pravd a situací, které sama prožívám či řeším. Leží mi už několik měsíců u postele a často se k ní vracím a jednotlivé kapitoly znova a znova pročítám. Pak jsem zjistila, že Terezie žije kousek od místa, kde máme chalupu a zahradu, v srdci Českého ráje. To už mi nedalo a oslovila jsem ji, zda by mi pro Pravý domácí poskytla rozhovor. V půlce ledna jsme se potkaly. Terezie měla večer v Praze křest knihy Rozhovor s andělem od Inelie Benz. Přijela dříve a dopoledne jsme strávily společným povídáním.

Terezie, pro mě jste žena s neuvěřitelně širokým záběrem. Věnujete se hodně židovské otázce, kloubíte dohromady další témata jako kvantová astrologie a ženská spiritualita... Kdo jste?

Nazvala bych se lektorkou. Vytvořily se mi tyto tři směry zájmu, které do sebe zapadají a které vzájemně propojují – přednáším a píšu na židovské téma, pořádám semináře pro ženy a nabízím astroterapeutické poradenství.

Jak se stalo, že v sobě propojujete tolik oblastí a zájmů? Kde se vzal ten impuls?

Co si pamatuji, byla jsem vždy takové to přemoudřelé dítě. Taková stará duše v dětském těle, což bylo dost náročné. Vždy jsem měla pocit, že jsem totálně mimo, že mě zajímají věci, které nikoho jiného nezajímají, a že já nechápu ty okolo...

// Abych mohla jít příkladem, potřebovala jsem u sebe hodně věcí změnit... //

Naštěstí jsem se narodila do velmi laskavé rodiny. Měla jsem moc krásný vztah i se svými prarodiči. Babička, silně věřící katolička, mě nechala pokřtít a často mě brávala do kostela, tam jsem ale kladla příliš mnoho zvláštních otázek a spousta věcí mé povaze nesešla. A když mi bylo asi 13 let, viděla jsem fotografii. Byla to hodně silná fotografie z židovského povstání ve varšavském ghettu. Ta fotografie se mě hluboce dotkla. Takový ten pocit, kdy se vám něco otevře... Začala jsem se zajímat o židovskou tematiku. Oba rodiče byli učitelé a měli jsme doma spousty literatury, tak jsem měla kde čerpat a naprosto mě to pohltilo.

Co vás na židovství tak zaujalo?

Zprvče hebrejšтина: mnohovýznamový, symbolický jazyk. Cítila jsem téměř fyzicky, jak vibruje a jak v sobě skrývá mnoho

možností. Hebraistiku jsem potom šla studovat proto, abych si v originálním jazyce přečetla hebrejskou Bibli (křesťanský „Starý zákon“), protože jsem cítila, že překlad je jen jedním možným výkladem. Zadruhé pohled na Boha. Bůh je jedno: není rozštěpen na „světlo“ a „temnotu“. Židovská moudrost nezavírá oči před lidskou temnotou, ví, že je naší součástí, ale usiluje o její kultivaci. Neříká, že je „od ďábla“ a musíme se jí zbavit, ale že ji máme přeměnit na tvořivou energii. Máme se naučit přijímat a harmonicky zacházet i s eticky náročnými oblastmi, jako jsou třeba peníze nebo sexualita. Zatřetí pohled na svět. Bůh stvořil svět a viděl, že je dobrý – proto máme mít fyzický svět na zemi rádi a neunikat do idealistických světů někde „v nebi“. Soustředil se na spolutvoření a nápravu stvořeného světa jako partneri Boha. A tak bych mohla pokračovat.

A ta další témata? Ženská spiritualita?

Tohle přišlo s narozením mých dvou dcer. Uvědomila jsem si, že nechci, aby prožívaly totéž co já – sevření v kontrole, odtržení od těla, strach, jestli věci dělám správně, potlačení ženských radostí... A abych jim mohla jít příkladem, potřebovala jsem u sebe hodně věcí změnit, aby viděly, že to jde všechno dělat jinak. Začala jsem na sobě pracovat, chodila na různé kurzy, jezdila sama na dovolenou do divoké přírody. Mateřství pro mě bylo přelomová iniciace, takové zasvěcení do ženského tématu.

Kde se k tomu vzala astrologie?

Kromě kořenů a hloubky mě zajímá šíře a souvislosti a na to mi dala odpověď právě astrologie. V klasické astrologii jsem zase cítila něco, co se mnou neladilo – převahu systému a pevné struktury, ale pak jsem objevila výcvik ve škole kvantové astrologie, což mi maximálně vyhovovalo. Samotnou mě to překvapilo, nikdy bych neřekla, že to bude něco, čím se budu zabývat. Od té doby provázím své klienty jako astroterapeutka.

„ Lidé s rozdílnými vibracemi se často ani nepotkají, prostě se nepřitáhnou. “

S tím souvisí i pojem, který používáte, a to je „změna paradigmatu“. Mluvíte o době transformace, kterou právě nyní naše Země i my jako její obyvatelé procházíme. Co si pod tím představíte?

Mění se základní hodnoty, postuláty, na kterých naše kultura stojí. Odhalují se vzorce a programy, které nás ve vývoji brzdí. Já to vnímám tak, jak o tom mluví někteří duchovní učitelé nebo lidé, kteří pracují s kolektivní energií: vždycky v historii lidstva, když jsme procházeli takovýmto transformačním obdobím, kdy se lidské vědomí rozšiřovalo a lidé měli šanci dostat se na vyšší úroveň, tak se v lidském kolektivu stalo, že se rozštěpil. Část lidí se rozhodla zůstat ve starém modelu, kde se cítí jistě a bezpečně. Sice jim úplně nevyhovuje, ale je to něco, co dobře znají. Určitá část se rozhodla jít do nového vzorce chování, rozšířeného vědomí, a to i přes to, že to na ně klade nároky. Toto rozštěpení se dokončilo v minulých letech a vidíme to v praktickém životě – například na volebních výsledcích nebo v různém způsobu komunikace, řešení problémů, přístupu k vlastnímu tělu a životu, k dětem, přírodě. A není to dobře ani špatně, lidé se tak sami – pravda, většina nevědomě – rozhodli.

Co to pro nás znamená?

Každý máme svobodnou vůli se rozhodnout. Co se ale málo ví a výborně to popisuje teorie spirální dynamiky – nejde zůstat

Na Dnech židovské kultury v Hořicích v Podkrkonoší při komentované prohlídce židovského hřbitova.

v tomto transformačním období zcela neutrální, zůstat tam, kde jsem. Jakože si zalezu a tam počkám, až to přejde. Projeduje se to tak, že ten, kdo se rozhodl zůstat ve starém modelu, jde vlastně do regrese, proti novým změnám. Můžeme to vidět v tom, že se opět objevují staré temné mechanismy chování, kdy jenom žasneme – například znova vynořování antisemitismu, nezvládnání osobní agrese, tj. projekce vlastních strachů a zraněných částí navenek, epidemie lhaní a manipulace. A zároveň ti, kteří se rozhodli jít do transformace, cítí obrovskou potřebu nějaké činnosti, změny, tvořivosti, hledání nových řešení. Já to připodobňuji ke stavu excitovaného elektronu, který nabírá obrovskou rychlost, aby mohl přeskóčit na další úroveň. Jsme sice fyzicky spolu, ale vibračně energeticky došlo k rozdělení kolektivu. Výzva tedy je, jak spolu vyjít.

A jak spolu tedy vyjít?

Lidé s rozdílnými vibracemi se často ani nepotkají, prostě se nepřitáhnou. A pokud ano, máme si něco vyřešit a zpracovat. Mnoho lidí spějících k „novému“ řádu má stále některé nezpracované vazby a témata ve starém řádu. Pozoruji to i na setkáních, která pořádám. Od začátku cítím, že ke mně přichází lidé, kteří mají přijít, stejně naladěni nebo třeba i v něčem jiném, ale otevření a nesmírně inspirativní.

Co když existují rozdíly v rodinách? Jak si najít cestu k sobě zase zpátky, když jeden z partnerů jde jinam než ten druhý, mladá generace je často nastavena vibračně jinak než jejich rodiče či prarodiče.

To je lekce úcty a zároveň ochrany vlastních hranic. Často vidíme, že se ti lidé svou myslí ani rozumem prostě už nemohou pochopit – žijí v jiných realitách. Jediné, co je může propojit

*Křest knihy Inelie Benz *Rozhovor s andělem*. Společně s kamarádkou, nakladatelkou a překladatelkou Monikou Tomíčkovou.*

– a odjakživa o tom mluví duchovní nauky – je otevřené srdce. „Přijímám, že si nerozumíme, ale chovám se k tobě s respektem.“ Zároveň je potřeba, abychom nežili pocity viny, že bychom se měli starat o druhého na vlastní úkor či na úkor např. vlastních dětí. Ne. Kořistění energie je jedním z náročných jevů meziúrovňových kontaktů. Je potřeba se naučit s vlastní energií zacházet moudře. Změnit svoje vnitřní nastavení z viny a „musím“ na jasnost, transparentnost, respekt i ohrazení.

„ Je potřeba, abychom nežili pocity viny, že bychom se měli starat o druhého na vlastní úkor či na úkor např. vlastních dětí. “

Dobře, tak víme už, jaký na nás má transformace dopad, jak se vypořádat se změnami, ale stále ještě nerozumím, proč se to děje? A čím to, že se to děje zrovna teď?

Děje se to proto, že probíhají obrovské změny na kosmické úrovni. A tou největší změnou pro nás je, že planeta Země jako živá bytost, z níž jsme tvořeni a jejíž jsme součástí, se rozhodla jít do vývoje, zvýšit svou vibraci. Od roku 2000 se zvyšuje vibrace Země a my to nějak vnímáme a reagujeme. Všichni vidíme, jak nestíháme, jak se Země proměňuje a zrychluje. S tím souvisí i klimatické změny. Určitě má na jejich vzniku nepochybně podíl i činnost člověka – naprosto nevědomé a kruté chování k přírodě, ale současně i změny planety Země samotné. Když přistoupíme na tezi, kterou znaly už starověké

kultury a přírodní národy, že Vesmír je živý a my jsme jeho součástí, tak se vyvíjíme a měníme společně. Je to součást větších změn v celém Vesmíru.

Jsme tedy v době, kdy máme jak my, tak i naše Země šanci se větší mírou změnit, přenastavit a ve vývoji se posunout kupředu, k nějakému třeba harmoničtějšímu životu?

Ano. A součástí tohoto procesu je vždy i potřeba uzavřít nebo vyléčit stará zranění a nedokončené příběhy, abychom mohli jít dál. To je třeba důvod, proč teď každého tolik zajímá příběh Ježíše a Máří Magdalény.

Vzpomínám si, že když jsme se s kamarádkou na vaši přednášku Ježíš a Marie Magdaléna registrovaly, byla všechna místa velmi rychle obsazena a organizátoři museli vypsát další termín.

Je to součást transformačního procesu Země. Je to příběh, který byl nějakým způsobem pokřivený, pokroucený,

a proto se stále znova vynořuje, aby mohl být uctěný a my mohli jít dál. Jinak si tato zranění v podobě zraněného ženství a partnerství stále neseme. Ježíš a Máří Magdaléna představovali archetypální posvátné partnerství, mužskou a ženskou duchovní sílu, jejíž harmonizace měla před dvěma tisíci lety narovnat společnost pokřivenou patriarchátem a dostat ji na vyšší úroveň. To se nepovedlo, lidé Ježíše hlásajícího lásku zavrhlí, ani nezvládli přijmout roli ženy jako duchovní vůdkyně a posvátné nevěsty. Společnost naopak spadla ještě hlouběji do rozštěpu, temnoty Ducha a patriarchálních mocenských her. Poškodilo nás to všechny, muže i ženy. Máří Magdaléna měla být duchovní vůdkyně po Ježíšově smrti. Měla ukázat, že duchovní kvalitou žen je síla a že skrze spojení spirituality a sexuality, srdce – vědomí – a těla, tedy skrze celistvost, se léčíme všichni. A léčením myslím rovnováhu všech našich vnitřních částí – a následně rovnováhu ve vnějším světě, ve společnosti.

Je tedy Máří Magdaléna určitým symbolem zraněného a nepochopeného ženství?

Ano, a proto je součástí narovnaní tohoto příběhu i návrat ženského božství a znovunabytí síly žen. Protože období dvou tisíc let patriarchátu se vyznačovalo tím, že dvě polarit – mužská a ženská – byly drasticky vychýleny, což je pro přírodu naprostá anomálie. Základním rysem životní inteligence je harmonizace.

Jak je možné, že se tato abnormalita a vychýlení k patriarchátu udržely tak dlouho, když je přirozené ve Vesmíru vše vyvažovat?

Musela být tenkrát pokřivena posvátná geometrie Země, zemská mřížka. A muselo to být velmi silné, jinak by taková

abnormalita nebyla možná. Podívejte se, jak příroda má stále tendenci vše vyrovnávat, udržovat homeostázu, když do ní uměle nezasahujeme. Zároveň je potřeba říct, že lidský kolektiv s touto zkušeností patrně na nějaké úrovni souhlasil. Nyní se tedy vyrovnává patriarchální nerovnováha a ženy si berou zpátky svoji sílu, které se vzdaly.

„ Základním rysem životní inteligence je harmonizace. „

A jak nám to jde?

Přijde mi, že jsme coby ženy teprve v první třídě a máme se toho ještě spousty naučit. Něco klíčového a zásadního jsme jako kolektiv zapoměly a ani nevíme, že jsme to zapoměly. Když hořela v Paříži katedrála Notre-Dame, cítila jsem, že je to něco hodně důležitého. Kolega z astrovýcviku dělal konstelaci na toto téma a vyloženě mu vyšlo, že je to vzkaz evropským ženám, abychom nemyslely jen na sebe, nezneužívaly svoji sílu, kterou nyní dostáváme nazpět, ale využily ji tvořivým a laskavým způsobem pro svět kolem nás.

Jak se tedy opět spojit samy se sebou, používat přirozeně svoji sílu?

Nástroje, jak se učit, určité přicházejí, může to být přes mateřství či přes vztahy. Pro mě je klíčové spojení se Zemí, s přírodou. Tam se můžeme podle mě nejvíce naučit a hledat. Země – to je moje tělo, vztah k mému tělu, to, co jím, jak jím, kde se to jídlo bere, přemýšlet, kam směřuji svoji energii, co podporuji svými penězi, jak se chovám ke svému prostředí, jak si zpracovávám své strachy a nezahlcuji jimi společné energetické pole... A je potřeba začít určitě uvnitř sebe. Dokud se my ženy nezměníme uvnitř, nezmění se ani svět kolem nás.

Může být třeba klimatická krize impulsem, jak se znova začít chovat k Zemi slušně a tím vlastně pomoci nejen planetě ale hlavně sami sobě?

To zase záleží, jak kdo jsme otevřený. Mnoho lidí žije naprosto odtržené od Země, hlavně teď v době moderních technologií jsme vcucáváni do virtuálních světů. Spousta lidí už není schopná rozlišit, co je pravda a co je iluze. Mimochoodem rabíni říkali, že „konec dní se pozná podle toho, že lidé budou vnímat stín hor jako hory samotné“. Tedy, že nebudou schopni poznat iluzi od skutečnosti.

„ Myslím, že je velmi důležité ukotvovat se v reálném světě. „

A jak tedy zvládnout ty nástrahy technologií? Dnes žijí technologiemi už i malé děti.

Myslím, že je velmi důležité ukotvovat se v reálném světě. Pak mohou být technologie využívány jako dobrý nástroj. Nedávno vyšla zajímavá knížka Odpojený muž, kde autor popisuje, jak mohou být technologie nebezpečné hlavně pro dospívající chlapce. Ti potřebují reálně pracovat venku, učit se skrze zkušenosti. Je potřeba se zpátky propojit s reálnými věcmi, vztahy a prožívat skutečnost a jednotlivé životní etapy. Dříve měla lidská osobnost jednotlivé fáze a pomocí iniciace a propojení s přírodou procházela z jedné etapy do další a postupně dospěla do zralosti. Nyní žijeme vlastně v době, kdy nás nic nenutí, abychom byli zralí. Naopak současnému systému vyhovuje, když se chováme jako nezralé děti, protože z toho má byznys.

Mohou být tou iniciací různé přechodové rituály, které se dnes zase začínají objevovat? Mohou nám pomoci dospět?

Já jsem za to moc ráda. Pro mladé chlapce v pubertě je nezbytný pobyt v přírodě s jinými dospělými chlapy, aby měli vzory. U holčiček mě těší, že už se zase vrací rituál menarche – první menstruace. Myslím, že je hodně důležité, aby si maminka nejdříve prošla rituálem sama a srovnala si svůj vztah s menstruací, aby potom do rituálu pro dceru nevtahovala své vlastní trauma. Každá holčička by si měla prožít oslavu dle svých představ, je to výjimečný okamžik, sváteční přechod do ženství. Já jsem připravila svým dcerám rituály, jeden v Prachovských skalách, druhý v lese jižních Čech. S každou byl úplně jiný, dle jejich přání.

Jsou ještě další životní období, která jsou pro nás něčím výjimečně výjimečná?

Z astroterapeutického pohledu máme pak v životě další tři životní mezníky. První je kolem 28. roku života, kdy by měl člověk už reálně dospět. Potom kolem 42. roku, to je taková ta krize středního věku, což je ale obrovská šance ustoupit ze svého ega a sladit se s tím, co nazýváme „vyšší já“. Potom smysluplně žijeme sami sebe jako jednotlivci i jako součást kolektivu. A kolem roku 49–52 se aktivuje naše chironské zranění a zároveň léčitelský potenciál, takže my máme mimořádnou možnost si zpracovat svá traumata a zranění a přeměnit je v léčitelství. A tím pak vyzařujeme úplně jinou energii a můžeme pomoci nejen sobě, ale i společnosti kolem sebe. Je dobré to vědět a těchto období využít, protože pak může přijít osobní zralost a moudrost.

„ Nyní žijeme vlastně v době, kdy nás nic nenutí, abychom byli zralí. „

A dokážeme to poznat, že už nejsme jen v zajetí ega, ale že jdeme cestou svého poslání?

Mně se osvědčila rada od Inelie Benz, která je moje oblíbená duchovní učitelka. Vysvětluje to velmi jednoduše, když v té činnosti a věcech, které děláte, máte radost, fyzické i psychické zdraví, hojnost... Energie vám tam přirozeně plynou a přináší radost i vašemu okolí, vašim spolubytotem včetně přírody, pak je to vaše cesta. A já jsem si uvědomila, že jsme v takovém rozkladu toho dosavadního fungování, že vlastně ani jiná kritéria nejsou. Nemít strach dovolit si dělat věci, které nám to přináší, i když se na první pohled často nedají ani pojmenovat, nevypadají, že by přinášely hojnost, a pro okolí mohou být nepochopitelné...

Abychom to nějak optimisticky zakončili. V čem spatřujete naději?

Já naprosto důvěřuji moudrosti Vesmíru a planety Země. Takže jsem klidná. ☺ Nadějí jsou pro mne mladí lidé a děti. Jako astroterapeutka vidím, že děti, které se rodí, mají jinou energii. Vesmír nám sem posílá vědomé duše, jiný typ lidí, kterým už není potřeba vysvětlovat určité věci, dívají se na svět jiným způsobem. Zažila jsem to osobně u svých dcer. Vidíme, že jsou to mladí lidé, kteří řeší ekologické problémy, mají jiný způsob myšlení a už nechtějí následovat staré systémy. Naději vidím v upřímnosti a opravdovosti, které vnímám jako víc než dokonalost.

A nemají lidé dnes spíš tendenci k té dokonalosti, jako superlidé, kteří zvládají kariéru, rodinu, vlastní zájmy, umí

1. V březnu 2019 v Jeruzalémě s kamarádkou Monikou Tomíčkovou z nakladatelství Zlatý květ. 2. Kmotrou druhého vydání knihy *Kořeny ženské spirituality* byla také herečka Klára Issová. 3. S přítelkyní a kolegyní muzikoterapeutkou Ladkou Dlouhou po společném placentovém rituálu v jičínském Libosadě. 4. Na vernisáži výstavy obrazů izraelské malířky Hany Alisy Omer v Synagoze Turnov. 5. Na řeckém ostrově Samos stával největší chrám Velké bohyně Héry ve Středomoří. 6. Při návštěvě Kréty nelze zapomenout na Archeologické muzeum v Herakleionu. 7. Pec na chleba, kterou postavil můj manžel a v létě v ní peče chleba. Občas tam chodí odpočívat náš kocour Drobek.

vydělat peníze... Nežijeme v takovém trendu dokonalosti?

Jsou to hry a masky. My jako lidské bytosti nejsme dokonalí. Vibrační síla opravdovosti, kdy si přiznáme všechny chyby a to, že nám něco vadí a nejde, je mnohem víc, než kdybychom v tu chvíli hráli, jak to skvěle zvládáme.

To je taky velká výzva tohle si přiznat a naučit se, ale mám z toho takový uvolňující pocit.

Možná jsme opravdu teprve na začátku nějakého obrovského nového příběhu, kdy se učíme milovat a učíme se, co je to láska. Je zvláštní, že se o ní stále všude mluví, zpívá v každé písničce, ale myslím, že my ještě ani netušíme její skutečnou kvalitu a hodnotu.

Aktuálně můžete v crowdfundingové kampani podpořit vydání nové Tereziiny knihy „Izrael: Odvaha ke změně“ představující rozhovory s vědomými Izraelci z oblasti aktivismu, umění, terapeutické a spirituální práce.
Více na www.oheladom.cz

Koukněte na:
www.duhovamedicina.cz
www.oheladom.cz